Вже на троянді — лише спомин цвіту.
До неї в гості не приходять маки.
І наш Дніпро поплакує за літом,
Я трішки помагаю йому плакать.

Троянді — і незатишно, й нестерпно,
Хоч сонце й зазирає їй у вічі.
Куди ти чимчикуєш, друже Серпню?
Хіба уже й спинити тебе нічим?

Не чує Серпень. Він тепер — прохожий.
Він знай біжить.. біжить... не набіжиться...
Коли й вернувся б, то навряд чи зможе
На літо ще хоч раз та подивиться.

Бо на троянді — лише спомин цвіту.
І маки так стоять, немов не маки.
І наш Дніпро поплакує за літом, —
Я трішки помагаю йому плакать.